

sagde han i den uforanderligt spøgende og ironiske Taleform, han anvendte selv under de betydningsfuldeste Finansforhandlinger.

Ivan sad som paa Gløder. Han skottede fortvivlet hen til sin Ven. Per havde lænet sig tilbage paa sin Stol og bed sig i Læben med et Ansigtstudtryk, der mindede om et optrækkende Tordenvejr. Endnu besvarede han vel — om ogsaa kort og afvisende nok — de Spørgsmaal, der nu og da rettedes til ham; men han dirrede af Opbragthed. Først havde han søgt at tage overlegent paa det hele. Han havde sagt til sig selv, at han jo aldrig burde have ventet sig andet af saadanne Folk, og at der var noget af Tilværelsens ophøjede Komik i at se disse Børsbanditter sidde der og paa ganske dagligdags, endog spøgende Maade smaasnakke om det Værk, den gyldne Gave, han med Geniets Rundhaandethed havde skænket sit Land, samtidig med, at de med højtidelig Alvor drøftede Salget af et Bryggeri og Oprettelsen af en Lejekontrakt. — Men han kunde ikke i Længden betvinge sin Harme.

Uden at vide det var han imidlertid bleven skarpt iagttaget henne fra den anden Bordende, hvor Max Bernhardt sad med en Albu paa Stolearmen og med sit mørke Hoved støttet af en smuk, hvid Haand. Hans store, posede Øjelaag med de blaalige Skygger omkring var som sædvanligt halvt tillukkede, saa man ikke kunde se, hvor